

“Niks aan de hand,” zei mijn moeder. “Hij praat.” Ze vond haar zus niet zo aardig. Dat kon ik merken, want dan gebruikte ze altijd hele korte zinnnetjes. “Koffie?” riep mama Jet vanuit de keuken. Tante Pieternel zat mij heel eigenaardig aan te kijken, terwijl ze haar zakdoek weer wegfrommelde. Mijn tante was nogal een sentimenteel mens en had natuurlijk graag de gelegenheid te baat genomen, om weer een potje te janken. Ze hield haar hoofd een beetje scheef, net als de toren van Pisa. Mijn handen maakten snel een schetsje in de lucht.

“Suiker?” vroeg mama Jet. Dat wist mama Jet best, maar ze vond het leuk om haar zus op stang te jagen.

“Weet je nou nog steeds niet, dat ik suiker in de koffie gebruik, Jet?” zei tante geërgerd. En ik wist zeker, dat ik een heel klein lachje rond de mond van mama Jet zag.

“Koud buiten,” zei mama Jet. Tante Pieternel knikte.

“Ze geven voor morgen nachtvorst op. Je mag die jongen wel een warme muts opzetten voor zijn oren.”

“Ik heb niks aan mijn oren,” zei ik knetterhard en toen stuiterde tante Pieternel van schrik uit haar stoel.

“Gaat het?” vroeg mama Jet. Met moeite krabbelde tante Pieternel weer overeind.

“Water?” Pieternel schudde haar hoofd en trilde over haar hele lijf. Ze was de oudste zus van mijn moeder, maar ze leken totaal niet op elkaar. Met grote ogen zat ze naar mij te kijken.

“Er komt geluid uit,” zei ze met piepende stem. “Dat jong kan praten. Wat is er gebeurd? Heeft de huisarts je oren uitgespoten? Dat hadden jullie toch veel eerder moeten laten doen! Jet, Jet, Jet toch.”

Mijn handen flapperden er snel een tekeningetje uit.

“Helemaal niet, klets niet,” zei mama Jet kortaf, “Myron, want zo heet dat ‘jong’, praat wanneer hij zin heeft. En vandaag was zo’n dag.” Ze keek haar zus indringend aan. Die wist even niet waar ze kijken moest. “Nog koffie?” vroeg mama Jet.

“Met een beetje suiker graag,” bibberde tante Pieternel.

Er werd driftig op het raam geklopt. Onze bel deed het weer eens niet. De man van de pakketdienst werd er chagrijnig van. Even later kwam mijn moeder met een pakje binnen. Het was voor Mila, mijn zusje. Ik noemde haar vaak ‘juffrouw Aanbieding’. Ze zat altijd op internet naar aanbiedingen en acties te zoeken. Ze was daar eerlijk gezegd heel goed in. Alleen zat ze zo ongeveer aan haar mobieltje vastgeplakt.

Zo ben ik ook aan Turtel gekomen. Die had ik een keer in de winkel zien liggen en toen was ik zo druk met mijn armen gaan zwaaien, ik moest dat beest natekenen, dat Mila wel begreep hoe leuk ik Turtel vond.

Twee dagen later werd een pakje bezorgd en daar zat Turtel in. Gekregen van Mila.

Turtel was sindsdien altijd bij mij. Ik kon geen moment zonder hem. Alleen bij het douchen mocht hij niet mee. Dat had ik de eerste keer wel gedaan, maar dat vond mama Jet niet zo’n goed idee. Hij heeft toen twee dagen met zijn pootjes aan de waslijn gehangen. Ik kon eindeloos blijven kijken naar de druppeltjes, die langs zijn neus op de grond vielen, net als vallende sterren. Hij was al aardig versleten, maar toen mama Jet een keer voor-

stelde hem maar weg te gooien, ontplofte ik bijna. Mila was bijna vijf jaar ouder dan ik. Ze noemde mij vaak 'Kleine' of 'Mier', vooral als ze boos op mij was.

"Hoi tante Pieternel," zei Mila terwijl ze de kamer in stormde, "is er een pakje voor mij?" Tante Pieternel maakte aanstalten om Mila te zoenen, maar Mila wimpelde het af. "Sorry tante, ben verkouden." De vorige keer had Mila zich helemaal opnieuw op moeten maken na drie smakzoenen. Mama Jet wees naar de tafel. Ik probeerde te kijken wat erin zat.

"Opzouten," bromde juffrouw Aanbieding. Een moment later stonden er allemaal potjes op tafel en zat ze haar nagels te lakken.

Mijn vader was op klokkenjacht. Hij verzamelde namelijk oude klokken. Er hingen inmiddels zes klokken bij ons in de kamer. Mijn moeder vond dat een beetje veel, maar mijn vader wilde er nog meer. De eerste vijf minuten van het journaal misten we meestal door al het getingel en ge-bim-bam. Wat opviel was, dat mijn vader nog weleens op klokkenjacht ging, als hij wist dat tante Pieternel kwam eten. Zij vond al die klokken sterk overdreven. "Je hebt aan één klok toch wel genoeg," en meer van dat soort prietpraat gooide zij eruit. En dan nam mijn moeder het weer op voor mijn vader.

"Zo lang ik Jim ken is hij met klokken in de weer. Is weer eens wat anders dan postzegels." Pieternel schoof een beetje ongemakkelijk heen en weer. En ik moest denken aan de stapel postzegelalbums, die oom Simon mij een keer had laten zien.

"Wat eten we vanavond mam?" vroeg Mila, "toch niet weer andijviestamppot hoop ik?"

"Ik vrees van wel, lieverd. Er is nog genoeg over van gisteren en ik moet nog stapels taarten bakken. Overmorgen is het Appel-taartendag en er komen nog steeds bestellingen binnen." Mama Jet maakte de lekkerste en mooiste taarten en daar heeft ze ook haar werk van gemaakt. Haar appeltaart is favoriet. Op haar